

PAUL VAN LOON

RAVELEIJN

ILLUSTRATIES
EFTELING

Leopold | Efteling

PROLOOG

HET DORP

De Range Rover daverde door de straten van het dorpje. Het gezin Woudenberg was op weg naar zijn nieuwe bestemming. Thomas zat met een boos gezicht achterin. Op een bankje naast de oude dorpspomp zaten drie bejaarde mannen, die hoofdschuddend naar de stoere wagen keken.

‘Daar zal je die stadse figuren hebben,’ mompelde een van de drie.

Zijn pet hing scheef en bedekte de helft van zijn gezicht, zodat je maar één oog zag.

‘Een of andere dure dokter met zijn gezin. Heb ik gehoord...’

De twee andere ouden knikten met zure gezichten.

‘Dus zij gaan in de oude herberg wonen.

Dat belooft niet veel goeds,’ bromde de middelste man.

‘Die lui uit de stad zoeken hier rust, maar ze brengen alleen maar onrust,’ vond de derde.

‘Stadse fratsen! Ze rakelen dingen op die beter verborgen kunnen blijven.

Ze graven in zaken waar ze niets mee te maken hebben.

Voor je het weet zitten we midden in de ellende.’

‘Gewoon niet bemoeien met die lui,’ zei de man met de pet.
‘Wat geweest is, is geweest. En dat moet zo blijven.’

De Range Rover reed vlak langs hen en ze zagen de gezichten van kinderen achter de ruiten.

Twee meisjes zwaaiden, maar de mannen deden of ze niets zagen.

‘Niet mee bemoeien,’ mompelde de oude opnieuw.

Met een sombere blik keken de drie de Rover na, tot hij aan het eind van de straat om de hoek verdween.

De drie keken verschrikt omhoog, toen een zwarte vogel kras-send overvloog.

De oude met de pet spuwde op de grond.

‘Niet mee bemoeien...’

De Range Rover stopte voor de oude herberg, waarnaast een watterrad te zien was.

Er liep een beek langs, die verdween in de richting van het bos dat zich achter de herberg uitstreckte.

‘Oh boy!’ verzuchtte Thomas Woudenberg.

‘Dit kan niet waar zijn! De middeleeuwen!’

Hij duwde het portier open, stapte uit en keek verbijsterd om zich heen.

‘Gaan we *hier* wonen?’

INHOUD

1	VERRASSING	8
2	EEN WEEK EERDER...	14
3	VERSCHIJNING	18
4	DE POORT	23
5	EEN GROTE RUITER	28
6	RIDDERVERZINSELS	34
7	PORTRET	38
8	MEVROUW	43
9	SLAAPWANDELAAR	46
10	SLAAPWANDELWARTAAL	51
11	NACHTMERRIE?	54
12	DE RUITER	58
13	RANMEL EN RATEL	61
14	VALK	65
15	UITGESTORVEN	70
16	DE BANNELINGEN	74
17	DE VOORSPELLING	80
18	GRIJSVALK	85
19	AFTOCHT	90
20	WEER THUIS	93
21	BAKKER	96

22	VERLOS ONS!	100
23	DE RAVENVROUW	102
24	TERUG	106
25	DE VESTING	110
26	HET BOEK	113
27	HOUT EN METAAL	118
28	MELODIE	123
29	MUIZEN	127
30	BOODSCHAP	131
31	VLUCHT	134
32	HOODGREEP	141
33	OP WEG	145
34	VUUR!	151
35	BERTRAM	158
36	D'OUDE HERBERG	162
37	DE WAARD	165
38	WAARSCHUWING	168
39	DE WACHTERS	171
40	HALIŃA	175
41	DE STADSMUUR	179
42	DE AANVAL	183
43	COOLE ZUSSEN	190
44	MARKTPLEIN	194
45	GRAFFERS	201
46	HULP	205
47	VERRASSING	210
48	DRACONICON	214
49	DE ECHTE...	221
50	KANSLOOS	225
51	DE AARDEOLKEN	231
52	GERED	236
53	DE POORT	239
54	'WELKOM!'	242

1

VERRASSING

Thomas schudde zijn hoofd en keek vol afgrijzen naar zijn vader.

‘Dit is het echt? *Hier* gaan wij wonen? De rest van ons leven?’

Zijn vader knikte glimlachend en legde zijn arm om de schouder van moeder.

‘Ja, heerlijk, hè.

Hier kan ik eindelijk wijn gaan verbouwen. Zie je dat water-rad? Daarmee kan ik misschien een wijnpers aandrijven. Fantastisch, toch?

En achter het huis ligt een schitterende wijngaard, die ik kan overnemen.’

‘Ongelooflijk,’ zei Thomas.

‘Precies. En voor mama is er ruimte en rust om te schilderen. Als alles goed opgeknapt is, beginnen we een bed & breakfast.’

Thomas wist niet wat hij moest zeggen.

Zijn ouders zagen er allebei dolgelukkig uit. Hij wilde hun stemming niet verpesten.

Hij keek om zich heen en nam de omgeving goed in zich op.

De herberg, het waterrad en de beek. Daarachter niets dan een groot, eindeloos bos.

Een akelige, oude ansichtkaart, dacht Thomas.

Hij begon zich steeds ongelukkiger te voelen. Dit was het einde van de wereld. Hier zou je nog niet willen wonen als je dood was.

Waarschijnlijk was er nergens een stopcontact te vinden om je gitaarversterker op aan te sluiten.

Hulpeloos keek Thomas naar zijn jongere broer Maurits van veertien.

Beetje een nerd, vond Thomas. Hij speelde klassieke muziek op een blokfluit en was geïnteresseerd in natuurkunde en biologie en zo.

Niet in ruige gitaarmuziek, waar Thomas zo van hield.

Maar hij is ook een stadskind, net als ik, dacht Thomas. Hij zou toch ook een hekel moeten hebben aan deze plek.

‘Interessant,’ zei Maurits. ‘Daar zit een kleine pad.’

Met een gelukkige glimlach bukte hij zich en pakte het diertje op.

‘Fantastisch,’ fluisterde hij. ‘Het zit hier vol met prachtige natuurfenomenen.’

Hij haalde een schrift tevoorschijn uit zijn binnenzak en maakte een notitie.

Thomas zuchtte. Van Maurits hoefde hij geen steun te verwachten. Dat had hij ook wel kunnen weten.

Thomas’ hoop was nu gevestigd op zijn zussen.

De tweelingzussen Emma en Lisa kwamen kwebbelend uit de auto. Ze hadden de hele weg met hun vriendinnen zitten sms’en.

Twaalf jaar waren ze en allebei wilden ze vast zo snel mogelijk terug naar de stad, dacht Thomas.

‘Luister, meiden,’ zei vader.

‘Jullie moeten maar eens vlug naar jullie nieuwe kamer gaan kijken.’

‘Waar is onze kamer?’ vroegen de zusjes tweestemmig.
Thomas zag dat zijn vader geheimzinnig glimlachte.

‘Boven aan de trap rechtsaf, de tweede deur. Daar wacht een verrassing.’

Hij knipoogde naar Thomas.

Een verrassing! Dat kon niets goeds betekenen, dacht Thomas. Vast een poging om de meisjes om te kopen.

Hij liep achter zijn ouders en zussen aan het huis in.

De woonkamer zag eruit als de huiskamer van een oude boerderij, precies zoals Thomas het zich voorgesteld had: veel hout, fluwelen gordijnen en een grote open haard.

Het hele huis stond al vol meubels. Die hadden de verhuizers een paar dagen eerder afgeleverd en keurig overall neergezet.

Van boven klonk opeens gegil. Emma en Lisa hadden blijkbaar de verrassing ontdekt.

Zo te horen zat er een complete boyband verstopt in hun slaapkamer.

De moed zonk Thomas in de schoenen. Van de kant van Emma en Lisa kon hij dus ook geen steun verwachten, na deze handige verrassing van pa.

De tweeling stormde de trap af. Emma hield geen boyband in haar armen, maar een klein, hijgend wezen met een platte, zwarte snuit, dat Thomas met droeve ogen aankeek.

Lisa streelde de kleine boxer onder zijn kin.

‘Een hondje,’ gilde Emma tegen Thomas. ‘Dat wilden...’

‘...wij altijd al zo graag,’ vulde Lisa aan.

‘Wat een mormel,’ zei Thomas. ‘Heeft hij ook al een naam?’

‘Spike!’ riep Emma meteen.

‘En hij is geen mormel hoor, oliebol!’

‘Ja!’ zei Lisa, die het eigenlijk altijd met haar zus eens was. Zij was nogal meegaand. Emma nam meestal de beslissingen.

Toch had Thomas soms het idee dat ze samen één brein deelden.

Zo voelden ze elkaar bijvoorbeeld perfect aan als ze samen muziek maakten. Dan leek het of het vioolspel van Emma versmolt met de piano van Lisa.

Ze leken uiterlijk sprekend op elkaar. Thomas kon ze bijna alleen uit elkaar houden omdat Emma altijd kleurige armbanden droeg.

‘Die twee zijn in elk geval blij,’ zei vader met een schuine blik naar Thomas.

‘Net als wij, Thomas,’ zei moeder.

‘Wij hopen dat jij het hier net zo naar je zin zult krijgen...’

Zuchtend plofte Thomas neer op de bank. Er was geen weg terug, dat was duidelijk. Eigenlijk wist hij dat al lang, natuurlijk.

Hij stuurde een berichtje naar zijn oude band: *Ga maar op zoek naar nieuwe gitarist. Ik kom niet terug...*

Opeens klonk er een hoop kabaal in de hal.

Thomas keek op. Joost, zijn jongste broer, stormde de kamer binnen met zijn plastic zwaard in de aanslag.

‘Er zijn hier geesten en boeven!’ riep hij.

‘En ik, Joost de zwaardridder, ga alle slechteriken verslaan met mijn zwaard.’

Thomas kreunde. Zelfs Joost voelde zich hier al helemaal thuis.

Joost was de enige van de Woudenbergekinderen die geen instrument bespeelde.

Hij hield meer van zwaarden en ridders en van graven in de aarde. Meestal was hij dan ook zwart van modder en zand.

Hij sprong boven op de houten salontafel en nam een stoere houding aan.

Moeder probeerde haar lach in te houden en deed een poging om streng te klinken.

‘Joost Woudenberg! Kom ogenblikkelijk van die tafel af en...’

Ze zweeg toen er plots een vreemd geruis in de schoorsteen klonk.

Thomas keek naar de open haard.

Er vielen roetdeeltjes uit de schoorsteen en daarna dwarrelde er langzaam een grote, zwarte veer omlaag.

Een moment keek iedereen naar de veer.

‘Wat... vreemd,’ zei moeder en Thomas zag een wonderlijke blik in haar ogen. Zo keek ze wel vaker, als ze opeens een idee voor een schilderij kreeg.

Hij voelde een lichte huivering.

De veer leek wel een magische boodschapper uit een onbekende zwarte wereld van roet en ravennesten.

Niet voor de laatste keer wenste Thomas dat hij terug in de stad was. Hij dacht aan de laatste repetitie van *The Killer Raven*, een week geleden. Toen hij de jongens van de band het rampzalige nieuws had moeten vertellen...

2

EEN WEEK EERDER...

hit!’

Thomas schopte de deur van de repetitieruimte open, liep stampvoetend naar binnen en smakte zijn gitaarkoffer neer.

‘Wow!’ zei Sjoerd, de bassist. ‘Dat klinkt niet goed. Problemen met je vriendje?’ Hij knipoogde naar de anderen.

Sjoerd was de joker van de band. *The Killer Raven*, zo heetten zij, afgekort *K-Raven*. Ze speelden keiharde metal met een vleugje emo.

Sjoerd verzoon meestal rare grappen waar niet altijd iedereen even blij mee was.

Thomas viel neer op de afgeleefde leren bank, waarop hij met de band vele fantastische, wereldbestormende hits geschreven had.

Die hoefden ze alleen nog maar op te nemen en op iTunes te gooien, zodat de rest van de wereld ze zou kunnen horen. Ooit.

Daarna zou de band wereldberoemd worden. Optredens in Londen en Parijs zouden snel volgen. En wie weet, misschien wachtte zelfs New York. Een optreden in een stadion, een soort Arena voor een duizendkoppig publiek, dat was Thomas’ grootste droom.

Of anders wel in Babyloñiënbroek. Dat plaatsje bestond echt. Thomas had het opgezocht in Wikipedia.

Maar nu was er dus een kink in de kabel gekomen.

‘Problemen? Je moest eens weten!’ gromde Thomas.

Alex de drummer en David de zanger met pikzwart geverfd lang haar lieten zich naast Thomas op de bank vallen.

‘Pro... problemen met een mmm... meisje?’ vroeg Alex.

Thomas schudde zijn hoofd.

‘Veel erger!’

De drie andere bandleden lachten niet meer.

‘E... er... erger dan een meisje! Wa... wat is er da... dan?’ stotterde Alex.

Thomas sloeg met zijn hand hard op zijn gitaarkoffer.

‘We gaan verhuizen.’

De drie andere bandleden staarden hem aan.

‘Verhuizen?’

‘Waarom?’

Thomas zuchtte en schudde zijn hoofd.

‘Omdat mijn pa genoeg heeft van zijn baan. Hij is chirurg, weet je wel, maar nu wil hij iets anders. Ergens ver van hier.’

‘Dus dan kun jij niet meer met ons repeteren?’ zei Sjoerd.

Thomas knikte.

‘Precies! Ik moet uit de band!’

Hij wachtte even voor het dramatische effect en haalde toen zijn schouders op.

‘Sorry!’

‘Geeft niet hoor,’ zei Sjoerd. ‘Eigenlijk komt het wel goed uit.’

‘Wat?’ zei Thomas.

Sjoerd grijnsde.

‘Nou, Thomas, we vinden jou best een aardige jongen, hoor. Toffe gozer, en zo... Echt waar. Maar eh... je gitaarspel...’

‘Pu-pu-pa-pa-past n-n...,’ nam Alex het over.

‘Djeezzz, Alex, zeg nou eens wat je bedoelt,’ stoof Thomas op.

‘Het... past niet bij ons,’ zei Alex.

Hij schrok er duidelijk zelf van dat de woorden zo vlekkeloos uit zijn mond kwamen.

De andere twee knikten.

Thomas had het gevoel dat zijn hele lichaam ijskoud werd.

Langzaam ging hij rechtop staan.

Hij pakte het handvat van zijn gitaarkoffer beet en tilde de koffer op.

Een moment voelde het alsof hij een trillend zwaard in zijn hand hield.

Een zwaard waarmee hij de drie andere bandleden, de on-dankbare honden, best even had willen onthoofden.

Zonder iets te zeggen liep hij naar de deur.

Opeens barstten de jongens in lachen uit.

‘Geintje!’ gilden Sjoerd en David.

‘Hu... hu... hu...’ lachte Alex.

‘K... k... kijk d... d... dan h... h... h... hoe hij k... kk... kijkt!’

Thomas draaide zich om.

‘Wat...’

De drie anderen rolden over de vloer.

‘Ha, ha, jij geloofde het echt!’ riep Sjoerd.

Hij greep met twee handen naar zijn maag.

Thomas staarde enkele tellen verbijsterd naar zijn bandleden, die in verkrampte houding op de grond lagen en hun adem inhielden.

Toen begreep hij het opeens.

Sjoerd!

Joker! Grappenmaker.

Lol.

Wat moesten ze gelachen hebben. Bijna moest hij zelf lachen.

Stom!

‘Kom op, man,’ riep Sjoerd. ‘Wat maakt het nou uit dat je in een nog groter, duurder huis gaat wonen! Dat vinden wij heus

niet erg, hoor. Jij bent de beste gitarist die we ooit gehad hebben! Niemand speelt met zoveel vuur!’

Thomas zuchtte.

‘Geen groter, duurder huis, jongens. Een huis ver weg. Echt heel ver! In Limburg.’

Drie monden vielen open. Opeens lachte niemand meer.

‘Limburg? Dat... dat is de andere kant van de wereld, man!

Daar ga je toch niet heen! Dat kan niet!

Daar wonen alleen maar... Limburgers!’

Thomas knikte.

‘Toch wel. Volgende week ben ik weg hier.

Shit happens! Tenzij ik mijn pa kan overhalen om toch hier te blijven. Weinig kans! Ik laat het jullie weten.’

Hij trok de deur open, wandelde naar buiten, zuchtte diep en keek omhoog.

Het zonlicht spatte op hem en boven zijn hoofd kraste een zwarte vogel.

Thomas hing de gitaarkoffer op zijn rug en wandelde het pad af.

Ja, zo was het gegaan, dacht Thomas. Een week geleden, om precies te zijn. Hij miste die gekke gasten nu al ontzettend.

Het was avond en hij lag voor de eerste keer in zijn nieuwe bed.

Met zijn vuist sloeg hij een deuk in zijn kussen en trok het dekbed over zijn hoofd...

3

VERSCHEIJNING

ekras van vogels. Gele, oplichtende ogen. Geflapper van vleugels.

Thomas rende zo hard als hij kon, maar ze bleven hem achtervolgen. Hoog boven hem vlogen ze en zwarte veren dwarrelden op hem neer.

Wat doe ik hier in dit rotbos? dacht hij. En wat moeten die rotvogels van mij?

Was ik maar terug in de stad bij mijn band.

Hij struikelde bijna over dikke boomwortels, die kronkelend als slangen uit de grond omhoog kwamen.

Het leek of de bomen om hem heen bewogen, dansend en zwaaiend met hun dikke armtakken.

Ook dampte mist uit de grond en er klonk hoefgetrappel.

Uit de dichte nevel doemden grote, zwarte paarden op, met ruiters op hun rug. Vijf figuren in lange zwarte mantels met vreemde kappen op hun hoofd.

De paarden briesten. Uit hun opengesperde neusgaten stroomden zilvergrijze mistlierten.

Thomas bleef staan. Zijn hart bonkte. De ruiters stonden in een halve cirkel om hem heen.

De vogels boven hem krasten steeds harder, alsof ze de ruiters aanmoedigden.

Thomas deinsde terug.

‘Wie zijn jullie? Wat willen jullie van mij?’

De paarden steigerden, hoeven trappelden in de lucht en een van de ruiters trok een zwaard tevoorschijn.

Thomas struikelde achteruit, viel tegen een boom aan.

Opeens hoorde hij een hard geluid achter zich. Een brekende tak?

Tussen de bomen zag hij een gedaante. Een vrouw met zwart, golvend haar. Ze droeg een lang gewaad. Op haar schouder zat een raaf.

Opeens was het doodstil, alsof alle geluid werd weggezogen. Thomas keek om.

Een van de ruiters tilde de helm van zijn hoofd en keek hem aan.

Thomas zag zijn eigen gezicht...

Hoe kan dat? Wat betekent dit? dacht hij.

Het volgende moment waren de ruiters en de vogels verdwenen.

Toen Thomas weer naar de vrouw keek, opende zij haar mond.

‘Kom, Thomas. Ik heb je hulp nodig. Want het is...’

‘Tijd om op te staan, slaapkop. Wakker worden!’

‘Wat?’

Versuft staarde Thomas om zich heen. Een gezicht keek hem aan en glimlachte.

Een moment dacht Thomas dat het de vreemde vrouw was, die over zijn bed gebogen stond.

‘Tijd om op te staan, jongen. Het is al laat in de ochtend. Bijna middag, zelfs. Hup, eruit!’

Met één ruk trok zijn moeder het dekbed van hem af.

Langzaam drong het tot Thomas door dat hij gedroomd had.

Een waanzinnige droom over ruiters en vogels en...

Moet je zien wat deze rare plek met mij doet, dacht hij. Nog nooit heb ik zo’n idiote droom gehad. Die zo écht leek...

Hij zwaaide zijn benen over de rand en rekte zich gapend uit.

‘Ruiters met zwaarden,’ mompelde hij.

‘En een van hen was ik zelf!’

Hij schudde zijn hoofd.

‘De schuld van Joost met zijn riddergedoe. Zeker weten!’

‘Kom je naar beneden?’ zei zijn moeder.

‘Iedereen is al lang klaar met ontbijten. En ze moeten allemaal ergens naartoe.’

‘Waar naartoe?’ vroeg Thomas, maar zijn moeder was de kamer al uit.

Hij gaapte nog een keer, liep naar zijn tafel en zette de computer aan om zijn berichten te checken.

Ze woonden nu al een paar weken in hun nieuwe huis.

Er was een saai afscheidsfeest geweest in het ziekenhuis van pa. Bwuh, daar leek geen eind aan te komen!

Maar zijn vader had het wel fijn gevonden dat er zoveel mensen gekomen waren om hem de hand te schudden. Dus dat was wel oké en fijn voor pa, dacht Thomas, terwijl hij naar zijn scherm keek.

Intussen hadden ze zelfs internet! Een lokale installateur was deze belangrijke levenslijn naar de echte wereld komen aanleggen.

Behalve kabels en stekkers had de man ook vreemde verhalen over hun huis bij zich. Vroeger was het een herberg geweest. En daar waren heel rare dingen gebeurd, volgens de installateur.

Het had er gespookt, zei hij. Vreemde stemmen, vreemde verschijningen. En daarom waren de vorige bewoners vertrokken en had de herberg jaren leeggestaan.

Stomme spookverhalen, dacht Thomas. Dat kreeg je nou in zo’n achtergebleven gebied.

Ze geloofden hier natuurlijk ook nog in kabouters en elfjes en Klaas Vaak.

Hij had geen nieuwe berichten. Waarschijnlijk had de band al een nieuwe gitarist gevonden en hoorde hij nooit meer iets van hen.

Hij sloot de computer af en ging naar beneden.

Zijn ouders, Maurits en de tweeling zaten in de keuken.

Alleen Joost was nergens te bekennen.

Die zat natuurlijk alweer vast in de modder met zijn zwaard, dacht Thomas.

Moeder had haar schildersjas aan. De eerste week had ze vooral de muren en het plafond van haar atelier geschilderd, maar nu was ze klaar voor het echte werk. Haar wangen gloeiden van opwinding.

‘Mijn hoofd zit vol beelden die erop wachten dat ik ze op het doek vastleg,’ zei ze, terwijl ze haastig thee voor Thomas inschonk.

‘Maak jij zelf je ontbijt, jongen? Nou ja, je lunch. Ik moet nu echt aan de slag.’

Vader knipoogde naar Thomas, toen moeder hem op zijn wang kuste en snel de keuken uitliep.

‘Je ziet dat de verhuizing mama goeddoet. Lang geleden dat ik haar zo enthousiast gezien heb. Ze lijkt weer een meisje van achttien.’

Thomas roerde lusteloos in zijn thee.

Meisjes van achttien wonen in de grote stad en zijn dol op bands en gitaristen, dacht hij.

Weinig kans dat ik hier zo’n meisje tegenkom. In elk geval denk ik daarbij absoluut niet aan mijn moeder!

Hij zag dat zijn zussen en Maurits hun jas aantrokken.

‘Waar gaan jullie heen?’

‘Spike uitlaten,’ zeiden Emma en Lisa.

Intussen had zijn vader een gereedschapskist tevoorschijn gehaald.

‘Ik ga kijken of ik beweging kan krijgen in dat waterrad.’

En daarna kunnen we even door de wijngaard gaan wandelen om te zien hoe de druiven erbij staan.’

‘Eh... interessant, maar ik denk dat ik even meega met de anderen,’ zei Thomas snel.

‘Ik bedoel, iemand moet toch op ze letten. Stel je voor dat ze verdwalen in dat enge bos...’

Vader knikte. ‘Ook goed, jongen. Ik zie dat je hier al begint te wennen. Ga maar lekker met de kleintjes het bos in.’

‘Pfff, kleintjes?’ sputterde Maurits. ‘Wij kunnen heus wel voor onszelf zorgen. Daarvoor hebben we Thomas niet nodig.’

‘Ssst!’ Thomas duwde Maurits naar de deur.

‘Stil nou,’ fluisterde hij. ‘Dadelijk moet ik meehelpen met dat stomme waterrad.’

Vader rommelde wat in zijn kist en keek afwezig op.

‘Wat?’

‘Niets,’ zei Thomas. ‘Wij gaan nu vast, pa.’

Snel liep hij de deur uit.

Op dat moment stormde Joost vanuit de hal hijgend de keuken in, de keuken uit, achter Thomas aan.

In zijn hand hield hij een opgerold stuk papier, waar een touw omheen gebonden was.

‘Kijk eens wat ik gevonden heb...’

4

DE POORT

Thomas keek met weinig interesse naar de vondst van Joost.

‘Wat heb je nou weer opgegraven? Een oud stuk papier? Zat dat in de grond?’

‘Wacht even,’ zei Maurits.

‘Die vondst van Joost ziet er wel interessant uit!

Als een soort... schatkaart. Of zo. Hoe kom je daaraan, Joost?’

Hij griste de kaart uit de hand van zijn broer, rolde hem uit en vouwde hem helemaal open.

Joost haalde zijn schouders op.

‘Gewoon. Gevonden. Hij zat boven op de overloop verstopt in de muur.’

‘Hoezo, verstopt in de muur?’ zei Thomas.

‘Nou gewoon. Achter een soort houten plank. Er is daar een geheime verstoppplaats, of zoiets. Dit zat achter die wand verstopt.’

Thomas keek Maurits aan en schudde zijn hoofd.

‘Kierewiet! Kom, we gaan achter de meiden en Spike aan.’

‘Wacht even,’ zei Maurits, terwijl hij zijn vinger over de kaart liet lopen.

‘Die kaart is best interessant. Ik zie hier iets dat heet...

Het Graafschap Ravenbosch. Zo heette dit gebied in de middel-
eeuwen, geloof ik. Daar heb ik iets over gelezen.’

Thomas draaide met zijn ogen.

‘Wauw! Machtig interessant, professor! Dat heb ik nou altijd
willen weten!’

Hij gaf Maurits een stomp tegen zijn schouder en liep de tuin
uit.

‘Komen jullie nog?’

Maurits stopte de kaart in zijn binnenzak en kwam met Joost
achter Thomas aan. Intussen noteerde hij druk dingen in het
schrift dat hij altijd bij zich had.

‘Nou ja, die kaart bekijken we nog wel eens, Joost,’ zei hij.

‘Ja maar... het is *mijn* kaart,’ zei Joost. ‘Ik heb hem gevonden!’

‘Dat lossen we straks wel op,’ zei Thomas.

Hij luisterde niet meer en probeerde zijn twee zusjes en Spike
in te halen. De tweeling had het bos al bereikt.

Hij hoorde hun stemmen. Ze riepen Spike.

Hij liep wat harder en haalde zijn zusjes even later in.

‘Problemen?’ vroeg hij.

‘Spike is weg,’ zei Emma.

‘Verdwenen,’ zei Lisa.

‘Gewoon weg,’ zei Emma.

Thomas keek om zich heen. Hij hield niet van plaatsen waar
je geen gitaar kon inpluggen. En hier zag hij niets dan bomen en
struiken.

Opeens klonk er geklapper van vleugels.

Verschrikt keek Thomas op. Hij zag een grote zwarte vogel,
die uit de bladeren opsteeg en wegvloog over de bomen.

Even kroop er een huivering over zijn rug.

Elk moment verwachtte hij nog meer vogels, net als in de
droom, maar het bleef rustig in het gebladerte.

‘Spike, waar ben je?’ riepen Emma en Lisa.

Hun gezichten stonden somber. Allebei rode ogen, zag Thomas.

‘Niet huilen, we vinden hem wel,’ zei hij.

‘Maurits, jij gaat met de twins die kant op.

Ik kijk met Joost daarginds.’

‘Waarom moet ik met...’ begon Maurits.

‘Niet zeuren, Mau... We moeten het mormel vinden.’

Maurits aarzelde even. Toen knikte hij.

‘Oké, kom op Emma, Lisa, we gaan zoeken.’

Ze liepen snel verder het bos in.

Thomas draaide zich om.

‘Kom Joost, wij gaan ook...’

Joost was nergens meer te bekennen.

Thomas zuchtte. Joost kwam hier elke dag spelen. Hij kende het bos beter dan Thomas.

Mooie boel! Moet ik eerst dat kereltje vinden en daarna nog dat mormel zoeken, dacht Thomas.

Hij liep tussen de bomen door. Joost kon niet ver zijn, maar al die bomen leken op elkaar.

Behoedzaam stapte hij over dikke boomwortels. Hij voelde zich steeds minder op zijn gemak.

Het leek of hij door zijn droom liep en die gedachte bezorgde hem opnieuw rillingen.

Ergens hoorde hij de stemmen van Emma en Lisa, die Spike riepen.

‘Stel je niet aan,’ mompelde hij binnensmonds.

‘Zelfs de meisjes zijn niet bang voor dit bos.’

Hij liep verder. De bomen stonden steeds dicht op elkaar en het werd steeds donkerder onder het bladerdak.

‘Joost!’ fluisterde Thomas.

Om de een of andere reden durfde hij niet te roepen. Stel je voor dat er opeens ruiters op dampende paarden uit het donkere bos tevoorschijn stormden.